

• E.T. Seton: Protože jsem poznal trýzeň žízně, chtěl bych vykopat studnu, ze které by mohli pit i jiní •

JEŽÍŠ A SAMARITÁNKA

STUDÁNKA

• Farnost sv. Cyrila a Metoděje •

Pozdrav z Bratřejova

Každý, kdo pije tuto vodu, bude opět žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, a stane se v něm pramenem vody tryskající do věčného života -

Jan 4,13-15

► [Ježíš rozmlouvá se Samaritánkou - YouTube](#)

• Bratřejovský měsíčník č. 253

březen 2024

• Vychází od března 2003 •

Utrpení - tajemství kříže

Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap. Má z toho prospěch jeho tělo, tj. církev.

Není snadné kázat o tajemství kříže dnešní společnosti, kde je na prvním místě materiální blahobyt a komfort – to byl vzkaz papeže Jana Pavla II. k zástupu asi 30ti tisíci poutníků shromážděných na svatopetrském náměstí 4. dubna 2004. Kázat o kříži je jako jít proti proudu dnešní doby.

Lidé se bojí útrap. Když lidé trpí, vždycky se začnou ptát: Kde je Bůh? Proč musím trpět? Po mnoho věků se lidstvo snažilo porozumět tajemství utrpení. Na toto tajemství

má křesťanství několik odpovědí. Předně: útrapy skutečně mohou být trestem za naše hříchy. Může to být zkouška, zda je naše víra čistá. Zlato bývá rovněž čištěno v ohni. Trápení může náš život jednak zničit, ale také posílit. Záleží především na našem postoji.

Mnoho slavných lidí muselo mnoho vytrpět, než se stali velkými. Za třetí, naše trápení lze obětovat pro dobro druhých. To je případ Ježíšova utrpení. Zde je třeba připomenout, že křesťané mají být ve všem jako Kristus, tedy i v útrapách. Ponesou svůj kříž, a budou Krista následovat. Není divné, že se apoštolové radovali, když se jim dostalo té cti, že směli pro Ježíšovo jméno trpět příkoří. Také svatý Pavel se raduje ze svého utrpení, protože je mu tím dovoleno, aby doplnil, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap ve prospěch jeho církve. Tihle lidé nejsou blázni, aby milovali utrpení pro utrpení, chtějí se jen podobat Kristu.

/ Henricus Pidyarto

Heliodor a chrámový poklad 2 Mak 3, 1-39

- čtení ze Starého zákona -

Svaté město leželo v přehlubokém míru a zákony se ještě plnily, protože velekněz Oniáš byl zbožný a při přestupcích neúprosný. I králové zdá se byli nutkáni, aby ctili toto místo a množili věnováním drahocenných darů velebnost chrámu. Tak Seleukus, král Asie, hradil všechny náklady na obětní službu z vlastních důchodů. Ale jakýsi Simon, představený chrámu z pokolení Benjamínova, začal se přit o správních záležitostech. Viděl však, že nemůže zvítěziti nad Oniášem, a proto se obrátil na Apollonia z Tarsu. Byl tehdy místodržitelem Celesýrie a Fenicie. Dal mu vzkázat, jak nevýslovným bohatstvím je nabitá jeruzalémská klenotnice, množství peněz prý je naprosto nesčetné; a ani prý to není v poměru k nezbytnému nákladu na oběti; lze tedy poklad zabavit pro královskou pokladnu. Apollonius se odebral ke králi a dal mu zprávu o penězích, o nichž se dověděl. Případ uložil říšskému kancléři Heliodorovi a propustil ho naříditi mu, aby zmíněné peníze přinesl. Heliodor se hned vydal na cestu, zdánlivě aby si prohlédl města Celesýrie a Fenicie, ve skutečnosti však, aby splnil králův záměr. Při příchodu do Jeruzaléma ho s poctami přivítali velekněz a město. On však mluvil o tom udání stran peněz a řekl, proč přišel. Potom se ptal, zda je tomu opravdu tak. Velekněz mu vysvětlil, že je to uloženy majetek vdov a sirotek a majetek jakéhosi Hyrkana z Tobiášova pokolení, který má vynikající postavení. Není tedy tomu tak, jak ničema Simon namluvil. Celková částka stříbra je čtyři sta hřiven, zlata dvě stě. Naprosto nelze uškodit lidem, kteří spoléhali na posvátnost místa i na vznešenost a nedotknutelnost chrámu, který se na celém světě tak vysoko ctí. Ale podle královských rozkazů, které měl, prohlásil Heliodor, že se ty peníze musí dopravit do královské pokladny.

Potom určil den a tehdy šel prozkoumati stav věci a podle toho vše zařídit. Z toho se rozšířilo v městě nemalé zděšení. Kněží se vrhli v posvátném rouše na zem před zápalným oltářem a jejich modlitby stoupaly k nebesům, k tomu, který dal zákonná ustanovení o svěřeném majetku: Nechať těm, kteří dali své peníze do úschovy,

nedotčené zachová! Kdo pozoroval tvář veleknězovu, jistě byl bolestně v srdci zasažen, neboť jeho vzhled i změna jeho barvy svědčily o jeho hluboké duševní úzkosti. Byl zachvácen strachem a třásl se na celém těle, což těm, kdo ho viděli, dalo dostatečně poznat, jak v srdci trpí. Z domů se v zástupech občané shlukli k veřejné modlitbě, když mělo být zprzněno svaté místo. I ženy vyšly v kajícím rouchu na ulici v množství, ba i doma uzavřené dívky zčásti vyběhly pod dveřní vchody, zčásti na hradby, zčásti se dívaly z oken. Všichni pozdvihli ruce k nebi a modlili se. K politování bylo, jak se lid na kolenou modlil zcela bez pořádku a jak velekněz v nejvyšší starosti očekával, co se stane. Volali k Bohu všemohoucímu, aby zcela bez pohromy zachoval svěřené zboží těm, kdo si je dali schovat.

/ dokončení příště

Blahopřání

19. března slaví svátek P. Mgr. Josef Rosenberg 1.7.2016 -30.6.2018

19. března slaví svátek emeritní biskup Mons. Josef Hrdlička

19. března slaví svátek otec biskup Mons. Josef Nuzík

21. března slaví svátek P. Ing. Mgr. Radek Maláč

30. března slaví svátek P. Mgr. Arnošt Červinka od 1.7.1994 – 1.10.2016

VZPOMÍNÁME

19. března by oslavil svátek Josef Zádrapa, trvalý jáhen

od 9.7.1994 – 1.1.2011

Bože, dej kněžím milosti, které potřebují k svému i našemu posvěcení.

Vzpomeňme na ně ve svých modlitbách

Nebeský Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou četná a svatá kněžská povolání. Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře, kteří budou pozornými a zapálenými strážci eucharistie, která je svátostí Kristova největšího daru pro vykoupení světa - *Benedikt XVI.*

Christus vivit - Kristus žije - papež František

POVOLÁNÍ K ZVLÁŠTNÍMU ZASVĚCENÍ

Vyjdeme-li z přesvědčení, že Duch Svatý dál probouzí povolání ke kněžství a řeholnímu životu, můžeme v Pánově jménu s plnou důvěrou *opět rozhodit síť.*

Můžeme a musíme mít odvahu říkat každému mladému člověku, aby se tázal na možnost jít touto cestou.

Několikrát jsem tento návrh dal mladým lidem, a oni mi téměř posměšným tónem odpověděli: *Ne, já touto cestou opravdu nepůjdu.* Ale po několika letech někteří z nich byli v semináři. Pán nemůže nesplnit svůj příslib, že církev nenechá bez pastýřů, bez nichž by nemohla žít ani plnit své poslání. A jestliže někteří kněží nevydávají dobré svědectví, Pán kvůli tomu nepřestane volat. Naopak své úsilí zdvojnásobí, protože nepřestane pečovat o svoji milovanou církev.

Když se člověk musí rozhodnout pro nějaké povolání, nemůže vylučovat možnost zasvětit se Bohu v kněžství, v řeholním životě nebo v jiných formách zasvěcení. Proč by ho měl vylučovat? Buď si jistý, že rozpoznáš-li Boží volání a půjdeš za ním, pak právě to daruje tvému životu plnost.

Ježíš kráčí mezi námi, jako to činil v Galileji. Chodí po našich ulicích, zastaví se a hledí na nás svými očima, beze spěchu. Jeho volání přitahuje, okouzluje. Ale neklid a rychlý sled mnoha podnětů, které nás denně bombardují, působí, že tu není prostor pro vnitřní ticho, ve kterém člověk vnímá Ježíšův pohled a naslouchá jeho volání. Mezitím dostaneš mnoho atraktivních nabídek. Zdají se krásné a vzrušující, ale časem v tobě zanechají prázdnotu, nudu a samotu. Nedopusť, aby se ti to stalo, protože bouře tohoto světa tě strhne na cestu beze smyslu, beze směru, bez jasných cílů, a tak tvé mnohé úsilí přijde vniveč. Ale hledej prostory klidu a ticha, ve kterých budeš moci uvažovat, modlit se, vidět svět kolem sebe jasněji. Pak budeš moci spolu s Ježíšem poznat, jaké je tvé povolání na této zemi.

Stal se zázrak! - P. Elias Vella, exorcista

Když jsem se setkal s lidmi, se kterými jsem do Dublinu přijel, podívali se na mě a viděli, že jsem nějaký divný, a ptali se mě, co se na setkání přihodilo. Byl jsem příliš hrdý na to, abych jim po všech těch rozhovorech o obnově řekl, že jsem si musel kleknout a že se nade mnou modlili. Tak jsem jim neřekl nic ale vypadal jsem divně. Oni na mě ale stále naléhali, abych řekl, co se stalo. Nakonec jsem musel s barvou ven a umíte si představit jejich reakci. Myslел jsem si, že mi projeví soucit, ale oni začali tleskat a jeden z nich vykřikl: *Stal se zázrak!*

Z Dublinu jsem se vrátil jako nový člověk. Jeden účastník konference řekl, že obrácení otce Eliase bylo jedním z největších obrácení. Hned po tomto setkání mě začali zvat, abych sloužil charismatické mše. Nevěděl jsem, co charismatická mše je. Bylo to pro mě velmi obtížné, protože vedle mě musel stát kněz, který mi po patnácti letech

kněžství říkal, co mám dělat. Ale začal jsem zažívat něco, co mě skutečně překvapilo, a to byla radost. Radost, kterou jsem neviděl na mnohých tvářích v mé kongregaci. Když se míč začne kutálet, tak se snadno nezastaví. První věc, pro kterou jsem se rozhodl, byla osobní modlitba. Nemůžu říci, že jsem se jako kněz nemodlil. Vždyť jsem žil v komunitě a máme společné chvíle modlitby. Denně jsem sloužil mši svatou. Denně jsem se modlil breviář. Nikdy jsem si nemyslel, že bych potřeboval i osobní modlitbu s Pánem. Myslím však, že to byl v mém životě bod obratu.

Osobní modlitba je chvíle, ve které člověk přímo hovoří s Bohem a snaží se poznat jeho vůli. Síla liturgické modlitby je sice mnohem větší, ale uvědomil jsem si, že bez osobní modlitby nenačerpám sílu skrytou v eucharistii, v oběti mše svaté, v liturgické modlitbě breviáře. Na základě vlastní zkušenosti vám můžu říci, že na tomto jediném bych trval v případě každého z vás. Pokud chcete kráčet v Pánu, je podstatné, abyste si každý den našli čas na setkání s velmi důležitou osobou, kterou je Ježíš Kristus. Jinak byste se mohli ocitnout v situaci služky, které paní přikázala uklidit jednu místnost, protože čekala návštěvu. A teď si představte, že služka místo toho, aby uklidila jeden pokoj, začala uklízet celý dům. Umývala okna a schody, čistila koberce, uklízela prostě všechno. Ale pak nastala chvíle, kdy hosté měli přijít na čaj, a pokoj ještě nebyl připraven.

Pokud se nebudete věnovat osobní modlitbě, zjistíte, že děláte pro Ježíše mnoho věcí, ale nebude mezi nimi ta, kterou on od vás chce. Zjistíte, že pracujete pro Krista, ale ne s Kristem.

Tuhý souboj

Vloni uběhlo 120 let od mučednické smrti

Marie Gorettiové

Wilhelm Hünermann - čtení na pokračování

Celický podzim pracoval Angelo ve mlýně. Tam byli se zdatným chlapcem velmi spokojeni. Vždyť zastal práci pacholka a spokojil se s menší mzdou. Často býval večer jako polámaný z úmorné práce, pracoval totiž i na dvoře i ve mlýně. Když ale vysázel mamince na stůl těch patnáct chybějících lir, zářily jeho oči pýchou a radostí. *Děkuji ti z celého srdce, můj hochu, řekla selka pohnutě, ale teď už se nesmíš tak dřít - Ještě nějaký čas to musím vydržet, přesvědčoval ji přemýšlivě Angelo. Teď si našetřím na šaty k prvnímu svatému přijímání. Mlynář mi nabízí práci na celou zimu - A co vyučování? vskočila mu Marietta do řeči. Ty tam přece chodíš a já se učím od tebe, bránil se bratr. V neděli*

se zúčastním katechismu s ostatními a don Paliani sám říkal, že znám všechno tak dobře jak ti ostatní, při nejmenším tak dobře jako kluci. Ale zítra jdu s tebou do Concy já. Chci sám zaplatit těch patnáct lir. Ty pak vysázím výběřcímu na stůl, až se mu kalamář dá do tance - Ne, to nechci, bránila se paní Assunta. Výběřcí je trochu zvláštní člověk, to ano, ale kdo ví, třeba má nějaké skryvané utrpení, které nese velmi těžce.

Bud' k němu zdvořilý! Slyšíš? Nevychovaný nesmíš být v žádném případě - Myslím, že tobě může někdo chalupu nad hlavou zapálit a ty k němu budeš milá, mami! smál se chlapec. Ale abych tě upokojil, slibuju ti, že se k tomu škrabákovi budu chovat slušně, než si toho zaslouží.

Druhého dne doprovázel Angelo opravdu svou sestřičku do Concy a společně vstoupili do kanceláře. Účetní podle svých neměnných zásad dělal, jako že příchozí nevidí. Avšak Angelo se už postaral, aby je zpozoroval. Odkašlával si, jak jen uměl nejhlasitěji.

Nono, copak nemáte čas?! zaskuhral písař, posunul si brýle na čelo a přeměřil sourozence kosým pohledem. Záleží na tom, koho s tím časem myslíte, usykával Angelo, jestli mne, tak vás mohu ubezpečit, že sedlák nemá nikdy čas, někde jen tak postávat - Sedlák?! posmíval se kancelista. Ono je to už sedlák a já myslel, že je to ještě mličňák - Myslím, že byste si měl pospíšet s vybíráním nájemného - A on, kdopak vůbec je? ptal se písař a sáhl rychle po péru a škrábal něco ve svých papírech. Ten – on, je synem pachtýřky Gorettiové z Le Ferriere a rád by zaplatil zbytek nájemného. A jestli vy nemáte naspěch, pak my ano. Na to vytáhl Angelo kožený váček, napočítal na stůl patnáct stříbrných mincí a žádal o potvrzení. Ach ja, Goretti, vzpomínal si výběrčí, listoval ve své hlavní knize a něco si tam připsal. No ovšem, Goretti. A tvoje sestra, to je ta pěkná žabička, která si dělá jen posměšky z vážných lidí, a vyčítavě se zadívala na děvče, které klopile zahanbeně své oči k zemi. Angelo už měl na jazyku peprnou odpověď, ale Marietta ho pohledem a stiskem ruky uprosila, aby mlčel a nedráždil starého písaře.

Sv. Marie Goretti v r. 1902 se svými bratry

“ “ “

► **Jak si udržujete zdravou víru?** - Osobností náboženského života jsme se zeptali:

Co děláte, abyste si udržel zdravou víru a vyvážené smýšlení?

4/4 - Sr. Francesca Šimuniová OSB, abatyše česko-německého opatství Venio.

Pro zdravou víru a vyvážené smýšlení mi přijde důležité neočekávat, že mé potřeby naplní druzí lidé, ať už je to touha po dokonalosti, dobru nebo spravedlnosti. Zároveň je důležité si své touhy a potřeby přiznat. Já se snažím se stále lépe poznávat, znát své silné i slabé stránky a za ty slabé se nekritizovat a nehledat ty, kdo mohou za to, že se mi nedaří, ani ty, kdo jsou lepší a znají na vše řešení. Sv. Benedikt v Řeholi říká o kandidátech mnišství, *aby silní dostali, co hledají, a slabí, aby neutekli.* - To pro mě znamená dát prostor svým schopnostem a darům, které jsem dostala, aby sloužily druhým namísto soutěžení, a trénovat schopnost rozlišování, abych se nenechala zmanipulovat nebo vláčet silnými emocemi či jednoduchými řešeními složitých otázek. Pro zdravou víru vyhledávám ticho, četbu a meditaci Písma.

10 věcí, o kterých vám maminka neřekla

10 věcí,
o kterých vám
maminka
neřekla

Maminky na obou stranách od rovníku jsou zpravidla tím nejlepším příkladem obětavé, bezpodmínečné, oddané lásky. Mateřské city jsou mimo prostor a čas, nepodléhají ani rozumu, ani logice. Pochopit se dají teprve tehdy, když se sami staneme rodiči, jinak to není možné. Pišeme tu o tom, co nám naše maminky nikdy neřekly. To však neznamená, že to neprožily.

Plakala kvůli vám. A často.

Plakala, když se dozvěděla, že je těhotná. Plakala při porodu. Plakala, když vás poprvé objala. Plakala štěstím. Plakala, protože se bála a dělala si o vás starosti. Hluboce cítí a sdílí veškerou vaši bolest a všechno štěstí vašeho života, i když si to neuvědomujete.

Byla by si dala ten úplně poslední kousek koláče...

... ale když viděla, jak se olizujete a kulíte na něj svá obrovská kukadla, prostě ho nedokázala sníst. Věděla, že mnohem více potěšení jí přinese dívat se, jak ho celí šťastní žmouláte vy.

Bolelo jí to.

Bolelo jí, když jste ji tahali za vlasy, chytali ji ostrými nehty, které jste si ani za svět nechtěli nechat ostříhat. Bolelo jí, když vás kojila a vy jste ji kousali do prsou. Už váš příchod na svět byl pro ni spojen s bolestí.

Má o vás starost. Vždycky.

Od okamžiku početí dělala všechno, aby vás chránila. Řekla *ne*, když si vás chtěla sousedovic holčička pochovat. A srdce se jí sevřelo, když vás nakonec přece jen položila do její náruče. Když jste udělali své první krůčky, sotva dýchala. Nikdy neusnula, dokud jste se v pořádku nevrátili domů. Vstávala nejdřív ze všech, aby vás dovedla ze školy. Vždycky byla připravena vytrhnout vás ze sevření zlého snu nebo nočního horka. Byla vám nablízku vždycky, aby se ujistila, že jste v pořádku.

Ví, že není ideální.

Maminka je sama sobě tím nejtvrdším kritikem. Zná všechny své chyby a někdy se za ně nemá ráda. Nejhorší to pro ni je, když jde o vás. Chtěla by být dokonalou matkou a vždycky všechno dělat správně – je ale člověk, a tak dělá chyby. Stále se jen pokouší si je odpustit. Celým srdcem by si přála vrátit čas a udělat to či ono jinak, ale to bohužel není možné. Buďte proto laskaví na svou maminku – musíte vědět, že udělala to nejlepší z možného.

Hlídá vás i když spíte.

Byly noci, kdy ve tři ráno seděla u vaší postýlky a modlila se, abyste konečně usnuli. Zpívala vám ukolébavky i když únavou sotva udržela oči otevřené. A když jste konečně

usnuli, ležela vedle vás a veškerá její únava byla pryč jakmile jen pohlédla na vaši tvářičku spícího andílka. Cítila jen bezmeznou lásku, pro kterou bolest ani únava nic neznamenají.

Nosila vás mnohem déle, než 9 měsíců.

Potřebovali jste ji. Jiná možnost tedy nebyla. S vámi na rukou uklízela byt, měla vás v náruči, když si sem tam v letu něčeho ukousla, držela vás dokonce i ve spánku. Ruce jí zdřevněly a záda nesnesitelně bolela, ale držela vás v náruči, protože jste chtěli být u ní co nejbliž. Tiskla vás k sobě, pusinkovala a hrála si s vámi. Cítili jste se u ní v bezpečí a byli jste šťastní, protože vás brala do náruče tak často, jak jste chtěli.

Pokaždé když jste plakali, srdce jí usedalo.

Nic není pro maminku strašnější, než slyšet pláč svého dítěte a vidět, jak mu slzy tečou po tvářičkách. Udělala vždycky všechno, aby zastavila váš pláč a když se jí to nedařilo, zdálo se jí, že jí srdce puká na tisíce střípků.

Jste pro ni vždycky na prvním místě.

Dokázala se obejít bez jídla i beze spánku. Vaše potřeby stavěla vždycky nad své vlastní. Celý den se věnovala vám a na jeho konci už jí mnoho sil pro ni samotnou nezbývalo. Přesto druhý den bylo-li to třeba vstala ještě dříve, protože vy jste pro ni měli větší význam než cokoli jiného.

Prošla by tím vším znovu.

Být matkou je určitě ta nejtěžší práce, která jen na světě je. Pláčete, trápíte se, snažíte se, ale nic se vám nedaří, učíte se a překonáváte vlastní možnosti. Také ale prožíváte tolik radosti a lásky, že se zdá, že se vám ani nemohou vejít do srdce. A všechno to trápení i bezesné noci, kterými vaše maminka prošla, by s potěšením absolvovala znovu, protože to stálo za to.

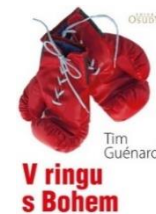
Proto až příště svoji maminku uvidíte, řekněte jí prostě *děkuju*. Dejte jí najevo, jak ji máte rádi. Zase tak moc často to neslychá...

/ pinterest

Objevování mimozemšťanů

Když si jednou na ulici povídám s kamarády, zastaví poblíž krásné auto. Nějaký uhlazený pán jde ke mně. Jeho řidič čeká venku a drží dvířka otevřená. Jeden kámoš mi šeptne: *Podívej, jaký jde za tebou velký zvíře!* Kléber má pravdu. Ten pán, který je jak ze škatulky, míří opravdu ke mně. Pozdraví mě: *Dobrý den, pane ...* Přijde mi to podivné, to je poprvé, kdy mi někdo polichotil tím, že mi řekl pane. Blahopřeje mi k mým úspěchům a dodá: *Moje žena a já budeme velmi poctěni, když přijmete naše pozvání ke stolu příští čtvrtek - Jo, možná.* Dobřej žvanec, to se neodmítá. *Co jste vlastně zač?* - *Prefekt, pane.* Vráti se do své limuzíny a pokyne mi. Ohromený stojím jako přibitý. Předtím, než jsem se stal přeborníčkem - jakýms takýms

Obrácení slavného francouzského boxera

přeborníkem, byl jsem jen špatný kluk. Dnes mi prefekt říká *pane* a zve mě na večeři. Kámoši mě škádlí: *Takže pán půjde do vyšší společnosti?* Nechám je mluvit.

Následující čtvrtek se dostavím na určenou adresu. Otevře mi sluha, vezme mou koženou bundu. Když na zádech uvidí znak mé party, orla, jak zarývá zobák do umrlčí lebky, divně se zaksichtí. Pak se Nestor opět vrátí do své blahorovnosti a ukáže mi cestu. Vcházím do velkého salónu, kde se tlačí několik lidí. Všichni se obracejí ke mně, aby mě přivítali. Je mi představen starosta, prefekt, senátor, průmyslník, bankéř. Samí boháči. Ohození jako lordi. Já jediný jsem bez kravaty, v džínách, v košili se stojáčkem, s šátkem kolem krku, v motocyklistických botách s šesti přezkami a s okovaným náramkem, užitečným při mlatách. Paní prefektová, velmi přitažlivá žena, mě posadí po své pravici. Ještě nikdy jsem neviděl tolik příborů na jednom stole, člověk by řekl, že vyprázdnili všechny příborníky! Předem mnou tři talíře, dva nože, dvě vidličky, dvě lžice. Všechno ve stříbře. Během celé večeře prohlížím všechny ty krámy na stole. Hádám, který příbor si vybrat. A taky koukám na pěkně stavěnou prefektku. Ostatní smetánka mě otravuje. Mažou mi med kolem huby, je to nechutné. Průmyslník tvrdí, že jsem *extra*, a bankéř zas *super*. Myslím si: *Co šílí, ti dva, proč mi tu povídají o margarínu extra a benzínu super?*

Když vyprávím o té večeři kámošům, mají oči vykulené jako dvoukřídle dveře do prefektova salónu. Brečíme smíchy. Je dobré se hodit do pohody po formálních zdvořilostech na večírku. Moji opravdoví přátelé mi říkají: *Ták, mylord, když seš teď jeden z velkejch tohoto světa, jdeme na panáka!* Machrování je mojí drogou. Pomáhá mi vyrovnat se s nedostatkem důvěry způsobeným mou odlišností. Můj život je kolotoč, divadelní podívaná. Uvnitř, za slupkou člověka sršícího zdravím a silou, mám smutné srdce. Můj život je stejně tak mdlý jako Matějská pouť bez mlaty. Zážitky z boxu a pochlebování mě nenaplňují. Jean-Marie je opravdový. Nehraje komedii. Mluví o tom, v co věří, žije to, o čem mluví. To mě zvláštním způsobem zasahuje. Jednou v pátek ho potkám v šatně školícího centra. Převlékáme se po práci. Ptám se ho: *Vežmeš mě tenhle víkend na tu svou pouť do Chartres?* Odpoví mi, že to je výroční pouť, takže bude potřeba rok počkat. Vybuchnu: *Hned jsem si myslel, že je ta tvá historka kec! Už couváš, vodils mě za nos!* Vztekly a zklamaný, vrazím mu přímo do ksichtu a s prásknutím dveří odcházím z šaten. Na dvoře ohlašuje zvonek konec vyučování. Rozezlený valím pryč. Sobotu a neděli trávím jako obyčejně buď v davu lidí, nebo o samotě, v tichých lesích, nebo na hlučných hodech, tancovačkách a v hospodách. Oba světy se mi vnucují, jeden druhému se ve mně přičí. Mám životní potřebu tělesného kontaktu s přírodou, dlouhých toulek v lesích, kde se setkávám s něžným a nevinným pohledem srn, kde poslouchám hudbu pramenů. Neslyšně se propletu mezi kmeny, proklouznu houštinou a přiblížím se někdy téměř na dotek k laním a jelenům. Po několika hodinách sounáležitosti s přírodou se vracím k partě a pokračujeme v obvyklých výtržnostech sobotního večera. Mezi bláznivé tancování, ohlušující muziku, spousty alkoholu, projížďky na motorce a pravidelné rvačky před očima holek. Jedině výstřednosti dokážou zaplašit nápor vzpomínek z minulosti, který se ve mně prudce zvedne, když mě zraní štěstí druhých.

Rady z Nového Dvora

Důležitost nasměrování

Co přát sobě a našim bližním na začátku nového roku 2024? Myslím, že právě to, abychom my sami a každý člověk našel a vždy znovu přemýšlel, hledal a volil správnou životní orientaci. Pro nás, křesťany, to krásně vystihl svatý apoštol Pavel: *Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti - Žid 12,2.* Avšak každý, kdo svůj život orientuje láskou, pravdou, milosrdenstvím, soucitem, pokojem, dává svému životu směr, který nezklame. Směr, který přivádí k Dobru.

Najděte svůj směr

Benedikt XVI. řekl, při své cestě do Německa v roce 2011, že: *V dnešní době, je nepřítomnost Boha ve společnosti stále citelnější.* Mnoho lidí ztrácí či nenachází pro svůj život orientaci, která by dala jejich životu pevný základ, hluboký smysl, hodnotu a plnost. Jsou dezorientovaní.

Bud'me věrní své cestě

Nikdy však nezapomeňme na to, že cesta k dokonalosti není nutně cestou k úspěchu. Proto by se nosnou myšlenkou tohoto roku mohla stát slova svaté Matky Terezy: *Nejsme povoláni k tomu, abychom byli úspěšní, ale abychom byli věrní.*

Věrní tomu, co jsme, co žijeme, v co věříme a co vyznáváme

Neodcházejme od sebe samých, svých hodnot a vlastního nasměrování. Pokud se vzdáme své potřeby prokazatelných výsledků, pak se o úspěch postará Bůh sám. To však neznamená, že se jedná o lehkou, nenáročnou cestu. Naopak, zjistíme, že *jenom* být věrní vyžaduje mnoho úsilí a dá člověku docela zabrat. / opatství Nový Dvůr

z Liturgického kalendáře
- březen -

1.3.- první pátek v měsíci * 19.3.- Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie, doporučený svátek * 28.3. Zelený čtvrtek * 29.3.- Velký pátek, den přísného postu * 30.3.- Bílá sobota * 31.3.- Slavnost Zmrtvýchvstání Páně.

✦ **Nedělní ohlášky** - na internetové adrese: fon-bratrejov.wz.cz/ohlasky.pdf

✦ **Úklid kostela říjen:** 2.3.- Tomšů Alena * 9.3.- Hajdová Eva * 16.3.- Válková Marcela 23.3.- Tomšů Petr – *Chrámečné* * 30.3.- Kráčalová Alena

✦ **Na návštěvu papeže se těší na Papui-Nové Guineji.** Tamní vláda potvrdila dosavadní spekulace, tedy návštěvu Svatého otce letos v srpnu, a to na tři dny. Papež by ale měl v regionu zůstat asi deset dní a navštívit rovněž Indonésii a Východní Timor. Mělo by jít o dosud nejdelší Františkovu cestu. Zatím poslední papež, který navštívil tuto oblast, byl v roce 1995 Jan Pavel II.

✦ **Sedm tisíc biřmovanců**

z jihoitalské diecéze papež při audienci vyzval: Pomyslete na to, jak nesmírným darem je křest! A co se děje při biřmování? Toto všechno se potvrdí, to znamená: upevní a posílá. Kdo to působí? Především Duch Svátý, který nás obnovuje svými dary; dále církev, která ním svěřuje úkol hlásat Ježíše a jeho evangelium; a nakonec my sami, kteří toto poslání přijímáme jako osobní závazek, jako protagonisté, a ne jako diváci. / Kt

✦ ✦ ✦

✦ **Děkujeme všem, kteří svůj čas a jakoukoliv službu obětují pro kostel či farnost.** Také těm, kteří pro své tělesné zdraví a oslabení, především v důsledku věku, ztrácejí sílu, a přesto ji vykonávali/vykonávají. Před několika měsíci byl zde článek vyzývající k praní kostelního prádla. Je to zrovna tak potřebná a důležitá práce jako každá jiná. Doposud se nikdo neodvážil převzít tuto práci, není bohužel žádný ochotný zájemce. Jsou také jiné starosti, které potřebují zastoupit či plně nahradit, jako je například květinová výzdoba kostela. Kdo se cítí k některé práci povolán, přihlaste se.

✦ **Vysavač:** vysavač byl koupen pouze a jen pro práci v kostele. Jistě dobře sloužil při úklidu kostela. Postupně však začal ztrácet sací schopnost. Vysavač není vhodný k vysávání nějaké suti nebo jiného nevhodného odpadu. Díky J. Strakovi z Chrámečného, který se postaral, aby vysavač sloužil zase jako dřevo. Neodnášejte proto vysavač z kostela pro své potřeby, slouží všem rodinám, na které připadne úklid. /fch

Pořad bohoslužeb

Neděle – 10:30hod. ✦ Středa – 17:30hod.

✦ ✦ ✦

Ne/4.- za + rod. Zádrapovy, syna, vnuka a živ. r.

St/6.- za + rodiče a sourozence a duše v očistci

Ne/10.- za farniky

St/13.-

Ne/17.- za rodiče Tkadlecovy a živou rodinu

St/20.- za + rod. Čížovu a Olejníkovu a duše v o.

Ne/24.- za + Karla a Jiřinu Černé a rodiče

St/27.- za + rodiče Válkovy, bratra a živou rod.

Ne/31.- za + prarodiče, + rodiče a živ. r. Tomšů

*** Příloha Studánky ***

březen 2024

Otec Vladimír představil Emu Ponižilovou a Rafaela Gülga, kteří letos poprvé přijmou první svaté přijímání.

První svaté přijímání je křesťanský obřad, během kterého člověk poprvé přijímá eucharistii.

Biskupa Josefa Nuzíka jmenoval papež František 9.2.2024 olomouckým arcibiskupem

Apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Jude

Thaddeus Okolo při setkání v katedrále sv. Václava v Olomouci oznámil jméno nového olomouckého arcibiskupa. Papež František jím jmenoval dosavadního administrátora arcidiecéze a pomocného biskupa Josefa Nuzíka. Do úřadu bude slavnostně uveden 13. dubna 2024.

Ve svých prvních slovech po jmenování biskup Nuzík poděkoval za důvěru, kterou novým úřadem dostává, Bohu, ale také papeži Františkovi, apoštolskému nunciovi i celé nunciatuře, která proces jmenování vedla. *Děkuji i vám všem, milí bratři a sestry, kteří jste se více než rok a půl na tento úmysl modlili. Možná se vám ta doba zdála už i dlouhá, byla ale důležitá – prosili jsme za potřebné vlastnosti pro diecézního biskupa. Víím, že je nemám, ale chci do nich s Boží pomocí dorůst,* zmínil také biskup Nuzík a dodal: *Budu vám vděčný za spolupráci, trpělivost a podporu lidskou i duchovní v modlitbě.*

Arcibiskup Josef chce navazovat na práci svých předchůdců, zejména arcibiskupa Jana Graubnera, se kterým 13 let spolupracoval jako generální vikář. *Současná doba není jednoduchá, zároveň nám ale Bůh nabízí řadu možností, jak zvládnout svůj život osobní i rodinný. Věřím, že je s jeho pomocí objevíme a také se o ně budeme dělit s lidmi kolem nás,* uzavřel svůj první pozdrav věřícím.

Mons. Josef Nuzík se narodil 25. července 1966 ve Stráni - okres Uherské Hradiště, kde také vyrůstal v zemědělské rodině spolu se svými deseti sourozenci – čtyřmi bratry a šesti sestrami. Po maturitě roku 1984 na Středním odborném učilišti ve Slováckých strojárnách v Uherském Brodě pracoval v těchto strojárnách až do května roku 1989 jako soustružník. V tomto období také absolvoval dvouletou základní vojenskou službu.

Na podzim roku 1989 začal svou přípravu ke kněžství studiem na Římskokatolické cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Praze se sídlem v Litoměřicích a po roce ve studiu pokračoval na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Jáhenské svěcení přijal roku 1994 a jáhenskou službu vykonával ve farnosti Nový Jičín, kde posléze – po přijetí kněžského svěcení 17. června 1995 z rukou olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera – působil také jako farní vikář.

Od léta roku 1996 sloužil jako farní vikář ve farnostech Luhačovice a Pozlovice, v roce 1997 byl jmenován administrátorem farnosti Nivnice a souběžně spravoval také farnost Korytná, zde působil později i jako farář až do roku 2003. V tomto roce byl jmenován farářem ve Štípě u Zlína a zároveň administroval farnost Hvozdná, přitom byl i děkanem vizovického děkanátu.

V roce 2005 byl jmenován vicerektorem Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci, kde působil čtyři roky. V roce 2009 ho arcibiskup Graubner jmenoval svým generálním vikářem, v tomto období byl také ustanoven kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Václava v Olomouci.

Papež František ho 5. července 2017 jmenoval titulárním biskupem diecéze Castra Galbae na území dnešního Alžírsko a pomocným biskupem olomouckým. Biskupské svěcení z rukou arcibiskupa Jana Graubnera přijal 14. října 2017. Jako generální vikář přijal odpovědnost za oblast ekonomickou a personální.

Dne 4. července 2022, tedy dva dny po odchodu arcibiskupa Graubnera do čela pražské arcidiecéze, zvolil sbor poradců biskupa Nuzíka administrátorem olomoucké arcidiecéze.

/ Zdroj životopisu: [Webové stránky olomouckého arcibiskupství](#)

**Rozloučení s Miloslavem
Kozubíkem 9.2.2024**

**Odpočinutí věčné, dej mu Pane, ať
zůstává ve tvém pokoji. Amen.**

Poselství papeže Františka k 32. Světovému dni nemocných 11. únor 2024

Není dobré, aby byl člověk sám, píše se v Gn 2,18. Bůh, který je láska, od počátku stvořil člověka pro společenství a vepsal do jeho bytosti rozměr vztahů. Náš život, utvářený k obrazu Trojice, je tedy povolán k tomu, aby se plně realizoval v dynamice vztahů, přátelství a vzájemné lásky. Jsme stvořeni k tomu, abychom byli spolu, ne sami. A právě proto, že tento plán společenství je tak hluboce vepsán do lidského srdce, zkušenost opuštěnosti a osamělosti nás děsí a je bolestná, ba nelidská. Mám na mysli například ty, kteří byli strašlivě osamělí během pandemie Covid-19: pacienti, kteří nemohli přijímat návštěvy, ale také sestry, lékaře a pomocný personál, všichni přepracovaní a zavření na izolačních odděleních. A samozřejmě nezapomínejme na ty, kteří museli čelit hodině smrti sami, v péči zdravotnického personálu, ale daleko od svých rodin. Zároveň se zármutkem sdílím stav utrpení a osamělosti těch, kteří se kvůli válce a jejím tragickým důsledkům ocitli bez

podpory a pomoci: válka je nejstrašnější ze sociálních nemocí a nejkřehčí lidé za ni platí nejvyšší cenu. Je však třeba zdůraznit, že i v zemích, které se těší míru a větším zdrojům, je doba stáří a nemoci často prožívána v osamění a někdy i opuštěnosti. Tato smutná realita je především důsledkem kultury individualismu, která vyzdvihuje výkon za každou cenu a pěstuje mýtus výkonnosti, přičemž se stává lhostejnou, a dokonce bezohlednou, když lidé již nemají sílu držet krok. Stává se pak kulturou odstrkování, v níž *lidé přestávají být pocíťováni jako prvořadá hodnota, kterou je třeba respektovat a chránit, zejména pokud jsou chudí nebo postižení, pokud jsou již nepotřební jako nenarozené děti, nebo již nepotřební jako staří lidé* Enc. *Fratelli tutti*, 18. Tato logika bohužel prostupuje i některými politickými rozhodnutími, která nestaví důstojnost lidské osoby a její potřeby do centra pozornosti, a ne vždy upřednostňují strategie a prostředky nezbytné k tomu, aby bylo každému člověku zaručeno základní právo na zdraví a přístup k péči. Současně je opuštěnost křehkých osob a jejich osamělost podporována tím, že se péče omezuje pouze na zdravotnické služby, aniž by byla rozumně doprovázena *terapeutickým spojenectvím* mezi lékařem, pacientem a rodinnými příslušníky.

Je dobré znovu slyšet ono biblické slovo: *Není dobré, aby člověk byl sám!* Bůh je vyslovuje na samém počátku stvoření a odhaluje nám tak hluboký smysl svého plánu s lidstvem, ale zároveň i smrtelnou ránu hříchu, která se zavádí tím, že vytváří podezření, roztržky, rozdělení, a tedy izolaci. Taková izolace způsobuje, že ztrácíme smysl existence, bere nám radost z lásky a způsobuje, že ve všech rozhodujících životních etapách prožíváme tísnivý pocit osamělosti.

Bratři a sestry, první péče, kterou v nemoci potřebujeme, je blízkost plná soucitu a něhy. Proto péče o nemocného znamená především péči o jeho vztahy, o všechny jeho vztahy: *s Bohem, s druhými, s rodinou, přáteli, zdravotníky, se stvořením, se sebou samým*. Je to možné? Ano, je to možné a my všichni jsme povoláni k tomu, abychom se k tomu zavázali. Podívejme se na ikonu milosrdného Samaritána - srov. Lk 10,25-37, na jeho schopnost zpomalit své tempo a stát se bližním, na něhu, s níž tišil rány svého trpícího bratra.

Připomeňme si tuto ústřední pravdu našeho života: *přišli jsme na svět, protože nás někdo přijal; jsme stvořeni pro lásku, jsme povoláni ke společenství a bratrství*. Tento rozměr našeho bytí nás podporuje zejména v dobách nemoci a křehkosti a je první terapií, kterou si musíme všichni společně osvojit, abychom uzdravili nemoci společenosti, v níž žijeme.

Vám, kteří prožíváte nemoc, ať už přechodnou, nebo chronickou, bych chtěl říci: *Nestyďte se za svou touhu po blízkosti a něze! Neskrývejte ji a nikdy si nemyslete, že jste pro druhé přítěží*. Stav nemocných nás všechny vybízí k tomu, abychom omezili rozjitřený rytmus, do kterého jsme ponořeni, a znovu objevili sami sebe.

V této měnící se době, v níž žijeme, jsme zvláště my, křesťané povoláni osvojit si Ježíšův soucitný pohled. Pečujme o ty, kdo trpí a jsou osamělí, možná marginalizováni a odstrčení. Vzájemnou láskou, kterou nám Kristus Pán dává v modlitbě, zejména v eucharistii, uzdravujeme rány osamělosti a izolace. A tak spolupracujeme na potírání kultury individualismu, lhostejnosti, zavržení a na pěstování kultury něhy a soucitu.

Nemocní, křehcí a chudí jsou středem církve a musí být také středem naší lidské pozornosti a pastorační péče. Nezapomínejme na to! A svěřme se Panně Marii, Uzdravení nemocných, aby se za nás přimlouvala a pomáhala nám být mistry blízkosti a bratrských a sesterských vztahů.

/ František, Řím, u svatých Janů v Lateránu, 10.1.2024

užitečné rady a jiná četba
nejen pro mládež

39 DOMÁCÍCH AKTIVIT PRO NUDÍCÍ SE DĚTI

- Skládejte vlaštovky nebo lodičky z papíru
- Zahrajte si karetní hru
- Postavte si překážkovou dráhu
- Hrajte doma schovku
- Škládejte puzzle
- Čtete si knihy nebo prohlížejte fotoalba
- Zahrajte si polštářovou bitvu
- Udělejte si v obýváku piknik
- Postavte si bunkr
- Společně vařte nebo pečte
- Udělejte si domácí kino
- Přesadte květiny nebo nakličte semínka
- Vykrajujte plastelínu
- Zkoušejte fyzikální pokusy
- Udělejte si diskotéku
- Změřte věci v domě
- Napište dopis nebo pošlete pohled
- Dělejte bubliny s brčky a Jarem
- Třídte luštěniny
- Vytvořte něco z krabic
- Hrajte stínové divadlo
- Hádejte hádanky
- Vytvořte si kostýmy
- Zahrajte si hru Přihořívá, hoří!
- Cvičte jógu nebo mindfulness
- Udělejte si černou hodinku
- Přichystejte si bublinkovou koupel
- Malujte, vybarvujte
- Stavějte si stavebnici
- Učte se kreslit s Youtube
- Trefujte se míčem na terč
- Vytvořte si slalom
- Zahrajte si papírovou koulouvanou
- Vytvořte spolu knihu
- Vytvořte si razítka z brambor
- Hrajte Tichá pošta
- Vytvořte si Nebe, peklo, ráj
- Hrajte hru Kuba řekl
- Malujte na kamínky

KUNČICKÁ
HRANÍ, TVOŘENÍ A UČENÍ

Heslo dne:

Co můžeš odložit
na zítra,
odlož na
pozítří...

Získáš dva
dny volna.

On: proč není uklizeno, když jsi celý den doma? - A proč nejsme bohatí, když jsi celý den v práci? ♦ Máte pěkného psa, paní. Co stojí? - Taky se divím, proč si nesesedne ♦ Šéfe, co mám udělat s tou hromadou papírů? - Srovnej je podle abecedy a pak je odnes do sběru ♦ Proč jsi napsal ve slově ryba měkké í? - Já nevím, pane učitel, zeptejte se Nováka, já jsem to opsal od něho ♦ Lékař: Pane paciente, kdybyste zjistil, že nemůžete na tu nohu chodit, tak přijďte.